

4 savuketta

OLETTE ARMAHDETTUJA, TE KAIKKI DEADLINESTA
MYÖHÄSTYNEET.....

.....ANNAN ARMONI KIRKKAUDEN LASKEUTA PÄÄLLENNE...

[toivo elää!(tm)]

pääkirjoitus:

Moi. Valitettavasti aikani ja
jaksavuuteni ei riitä käärimään
näitä rullia suunnitellusti
Jouluksi, mutta otan uuden
tähtäimen 1.1.2011

Pidetään taajempaa yhteyttä
asian tiimoilta, niin saadaan
homma paremmin pakettiin.
Prkl tätä joulunalusaikaa...

-NeroMallasaivo
trukkikuskitampereelta
@
tosisalainen.net

...ensi numerossa jännittävä pääsiäisyllätys!

Loppukääräisy.
näinhän se vaan meni, ei pitänyt aikataulut, ei tullut
punakynää eikä oikolukua. Tuli lehti.
Toimitussihteeri:
-Lea Pakkoluola
batman
@
tosisalainen.net

4savuketta-itsepainolehti nro.1

<http://4savuketta.tosisalainen.net>
toimitus:
päätoimittaja
trukkikuskitampereelta@tosisalainen.net
toimitussihteeri
batman@tosisalainen.net

Lehden tekijöinä tällä kertaa (esitettynä ei-missään järjestyksessä):
E. Arvola, N.Nylund, L.Kavén, T.Järvenpää, S.Jaatinen, M.Saarinen, K.Päätalo.

Levikki: Ikpl (jos sitäkään)
Kannenkuva: O.Tolonen
Jouluspesiaali - olut, sauna ja sisuvittu.

Epäterveen järjen kritiikki

Pukki on olemassa. Kyllä on. Olen nähnyt. Se on usein bissellä Arabian Myrkkyyhaarukassa, mutta se on kusetusta, että sillä olisi punaiset vaatteet, että se liikennöisi poroilla. Ei ole, eikä liikennöi. Pukki on hippi ja sillä on päässä nauha. Se liikennöi Fiat Punttoa, jonka liikkeistä poliisi on erityisen kiinnostunut välillä Arabia-Vallila. Poliisi on oikeastaan kiinnostunut kaikista Pukin liikkeistä. Pukki on omien sanojensa mukaan liittynyt kannissa Suomen kommunistiseen puolueeseen ja lukenut Paasilinnan Sinuhe Egyptiläisen. Hän on myös kova englantilaisen jalkapallon ystävä. Pukin suosikki joukkueensa on Tottenham Hotspurs. Hänen suosikki pelaaja, hänen sanojensa mukaan, kyseisen joukkueen Christian Bale, jonka urakehitystä on erityisellä tarkkaavaisuudella seurannut. Nyt on helppo uskoa; Pukki on myös Joulupukki tai ZZ Topin dösäkuski, lähteestä riippuen. Enkä tahdo Pukkia ainakaan meille jouluksi. Jouluku on lahjojen ja yllätysten juhla, mutta ennen kaikkea ja siksi, kusetuksen juhla. Jouluku on kusetuksen juhla. Jouluku on kusetuksen aikaa, sillä kaikki jouluisen ilon ja juhlan aiheet ovat valheellisia, ja seurausta rikoksesta. Mutta kuten George Michael kerran laulaa luikautti: "You gotta have faith!". Whatever happened to him?

Minut on huijattu ottamaan Tabascoa lihikseen kuin ketsuppia. Olen hörpännyt Spriteä kuin vettä, minut on kusetettu ansaan erään ruokalan alle vanhaan rautahökkeliin, jonka tuli olla avaruusraketti. Sen jälkeen en ole luottanut ihmisiin enkä niiden tekeleisiin. En ole katunut päätöstäni. Minulle on kuitenkin käynyt paremmin kuin sille, joka silmittömästi luotti, ja hörppäsi taloyhtiön talkoosaunassa Jaffapullostaa.

Vuonna 2011 Vladimir Putin tulee saamaan fysiikan ja lääketieteen Nobel-palkinnot, voittamaan Muodin huipulle ja Pelkokerroin kisat, hän ottaa eniten levypalloja NBA:ssa kaudella 2010 - 2011, hän kiipeää K2 vuorelle ilman lisähapetta, voittaa Euroviisut ja sijoittuu hyvin Miss Universe kisassa. Markus Pöyhönen juoksee laillisin keinoin satasen aikaan 9.55 löysäten lopussa. Sokrates tietää tietävänsä, että tietää vain sen, ettei tiedä mitään. Tai niin hän ainakin luulee. Suomalainen Heikki Gabriel Humus pääsee Guinnessin ennätystenkirjaan ainoana ihmisenä, joka on lyönyt kirveellä päänsä poikki, sillä kukaan muu ei ole vielä yrittänyt temppua. Immanuel Kunt ohittaa Toytoa Hiace merkkisellä pakettiautolla Jari Ketomaan Jari Ketomaan mökkitiellä Jari Ketomaan itsensä kertomana. Scott Parkerista tulee ensimmäinen mies, joka on tehnyt kierrepotkun kummallakin jalalla yhtäaikaan. Tule 2011.

Immanuel Kunt
Kirjoittaja on kirjoittaja, poetice et eleganter, amatööri baaritappelija (ilman romantiikkaa) ja juoppo.

SISUVITTUAKOS SIINÄ.

SISUVITTU. SISUVITTU? EI TAIDA EDES OLLA SANAN. SIITÄ SITÄ
SITTEN TULISI KUITENKIN KIRJOITTAA. RIIPPUMATTA SIITÄ
KUINKA MIELENI MINUN TEKEVI JA AIVONI AJATTELEVI,
SISUVITULLE EI TAHDO LÖYTÄÄ KONKREETTISTA MUOTOA, EI
AINAKAAN TERVEELLÄ JÄRJELLÄ TAVOITETTAVAA.
MYÖNNETTÄVÄ ON, ETTÄ ENSIMMÄISEKSI SISUVITUSTA NOUSEE
LÄHINNÄ RASVAISIA MIELIKUVIA. NIISTÄ EN KIRJOITA, SILLÄ
TÄMÄ EI OLE SELLAISEN JUTTU (HÄPEÄTKÖS SIINÄ, ETTÄ EDES
TOIVOIT SITÄ).

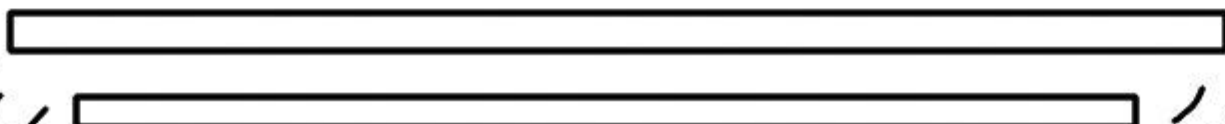

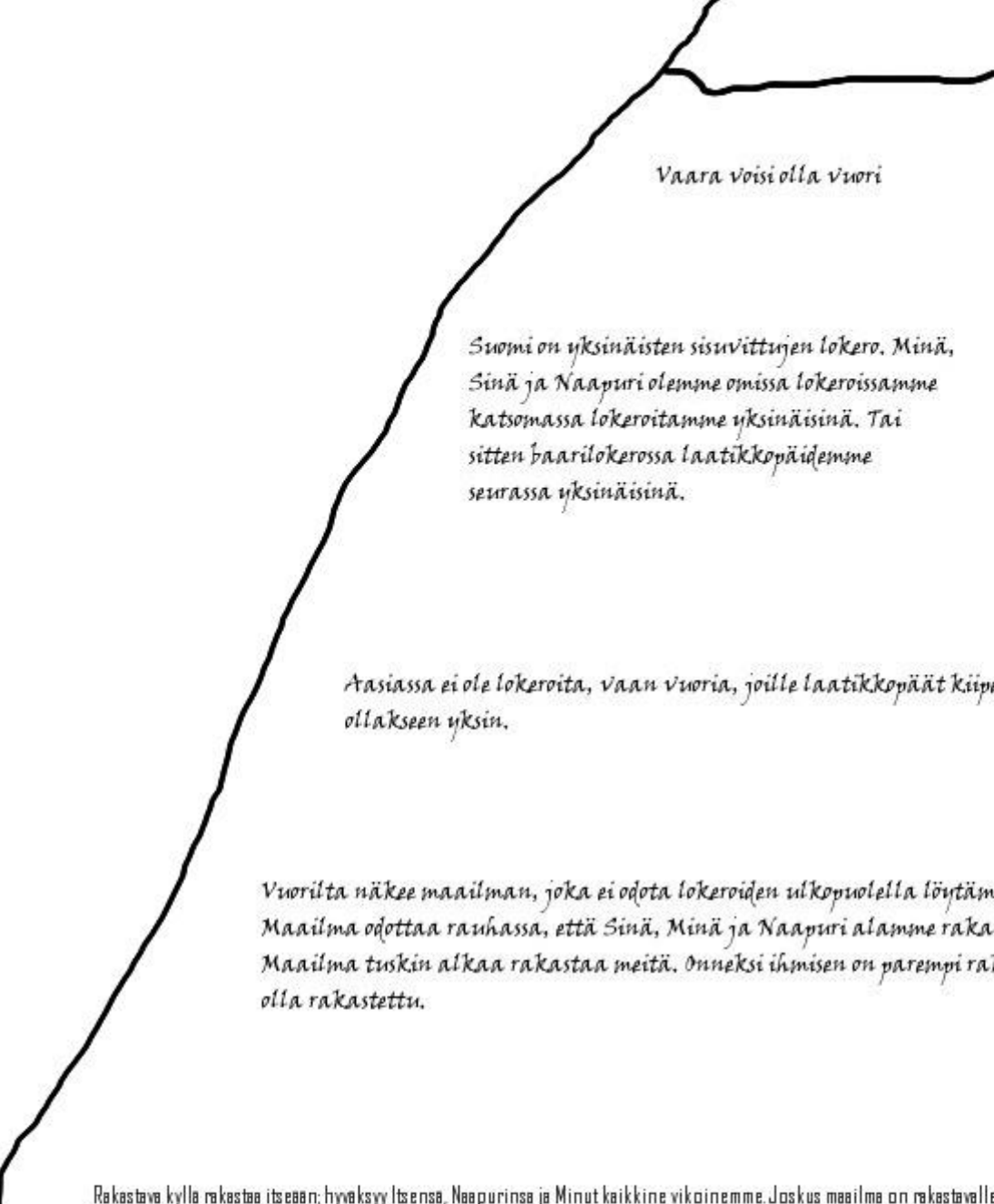
JOS NYT KUITENKIN VÄITETÄÄN, ETTÄ SISUVITTU ON SANAN, JA
JOPÄ SELLAISEN SANAN JOLLA ON MERKITYS, NIIN SEN
SAAVUTUKSET NÄILLÄ MITTAREILLA OVAT HÄDIN TUSKIN EDES
PUULAAKITASOA. SANOMATTAKIN ON SIIS SELVÄÄ, ETTÄ SE
LOISTAA POISSA OLOLLAAN JOPÄ KESKINKERTAISISTA
KAHVIPÖYTÄKESKUSTELUISTA. MUTTA SE MIKÄ MENETETÄÄN
SISÄLLÖSSÄ, KORVATAAN LATAUKSESSA. SISUVITUSSA KUN ON
SELLAINEN KAIKU, ETTEI SIITÄ OIKEIN KEHTAISI TURUILLA JA
TOREILLA HUUDELLA.

SISUVITUSSA KUITENKIN MIELENKIINTOISELLA TAVALLA
KOHTAAVAT KAKSI ERILAISTA AIKAKAUTTA; SISU, JONKA
AUTOMAATTISESTI LIITÄMME KANSAKUNTAMME MYYTTISEEN
KOETTELEMUKSEEN ISOVANHEMPIEMME AIKANA, SEKÄ VITTU
JOKA ON, NOH, OLLUT LÄSNÄ IÄT JA AJAT, MUTTA KOKENUT
VARSINAISEN KULTA-AIKANSA MODERNISSA KIELENKÄYTÖSSÄ.
VÄITTÄÄ KUKA MITÄ TAHTOO, MUTTA SE SISU MITÄ TÄSSÄ
MAASSA ON TARINOIDEN MUKAAN OLLUT, VALUU KYLLÄ JO
NUORELLA IÄLLÄ LIKAKAIVOON YHDESSÄ ÄIDINMAIDON KANSSA.

KIITOS JA KUNNIA NIILLE, JOTKA SAUMATTOMASTI
MUUTOSJOHTIVAT SUOMEN SISUSTA VITTUUN VAIN MUUTAMASSA
IKÄPOLVESSA.

Vaara voisi olla vuori

Suomi on yksinäisten sisuvittujen lokero. Minä, Sinä ja Naapuri olemme omissa lokeroissamme katsomassa lokeroitamme yksinäisiä. Tai sitten baarilokerossa laatikkopäidemme seurassa yksinäisiä.

Asiassa ei ole lokeroita, vaan vuoria, joille laatikkopäät kiipeävät ollakseen yksin.

Vuorilta näkee maailman, joka ei odota lokeroiden ulkopuolella löytämistään. Maailma odottaa rauhassa, että Sinä, Minä ja Naapuri alamme rakastaa sitä. Maailma tuskin alkaa rakastaa meitä. Onneksi ihmisen on parempi rakastaa kuin olla rakastettu.

Rakastava kyllä rakastaa itseään; hyväksyy itsensä, Naapurinsa ja Minut kaikkine vikoinemme. Joskus maailma on rakastavalle kaunis. Joskus se on lahioravintola Kolombuksen valomerkki kello 03:30. Riskejä on otettava. Vain yksin voi lopettaa yksinäisyyden sisuvittuilun ja rakastaa maailmaa.

Tätä kirjoittaessa minulla on kiire. Olen kaksi päivää deadlinesta myöhässä ja yritän kiireen keskellä keskittyä kirjoittamiseen. Miten näin on päässyt taas käymään? Onhan vuorokaudessa 24 tuntia, joista ainakin osan pitäisi kaiken järjen mukaan olla aikaa myös tämantapaisten kirjoitusten tekemiseen. Mihin kirjoittamisen tarkoitetut tunnit ovat kadonneet?

Sofisti Antifon väitti jo 400 eaa. ettei aika ole varsinaisesti osa todellisuutta, vaan pikemminkin käsite ja mittaväline. Antifoneen mielestä aikaa ei ollut varsinaisesti olemassa, eikä silloin tietysti ollut kiirettäkään, ne ovat pelkkää silmänlumetta ja illuusiota. Silti yhä useamman mielestä nykyinen elämänrytmimme on liian hektinen; 24 tuntia on liian vähän tasapainoisen ja hyvän elämän elämiseen. Aika tuntuu kaikelta muulta kuin illuusiolta, se on elämäämme mitä moninaisin tavoin ohjaileva asia. Tuntuu siltä että jostakin pitäisi karsia, mutta mistä? Mitä vuorokauden aikana pitäisi ehtiä tekemään?

Nukkuminen on tietysti välttämätöntä. Useimmat ihmiset nukkuvat 6-10 tuntia yössä. Lapset nukkuvat enemmän, eläkeläiset ja kiireiset työikäiset vähemmän. Sääntöön löytyy tietysti poikkeuksiakin: usein väitetään että propellipää Buckminster Fuller nukkui pitkiä aikoja vain 4 tuntia tai vähemmän päivässä. Samaa kerrotaan muun muassa Thomas Alva Edisonista, Leonardo da Vincista ja Napoleonista. Vähäisellä unella pärjäämisestä on muodostunut monille lisätehokkuudesta unelmoiville Graalin malja. Niin vahva on myytti vähän nukkuneen ihmisen tehokkuudesta ja nerojen tarpeesta nukkua vähemmän, ettemme tahdo oikein uskoa kun tehokkuuden ja luovuuden ja vähäisten yöunien suhteelle ei tunnu löytyvän minkäänlaisia todisteita. Historian suurmiestenkin unitottumukset tuntuvat olevan lähinnä osa myyttiä, paisuteltuja anekdootteja. Niin paljon me tahdomme lisää aikaa ja enemmän valveillaoloa, että olemme valmuita keksimään tällaisia myyttejä.

Vaikka kuinka nukkuisi, jää yöunien jälkeen joka tapauksessa jäljelle ainakin 14 tuntia, vähäunisuuden myyttiä seuraaville peräti yli 20 tuntia. Sinä aikana useimmat käyvät tietysti töissä tai opiskelemassa. Töissä tai koulussa käydään tavallisesti viitenä päivänä viikossa, tähänkin on tietysti poikkeuksia. Useimmiten työ ja opiskelu vievät päivästä noin kahdeksan tuntia, jotka on nukkumisen tavoin miltei pakko suorittaa. Viikoittaisten työ- ja opiskelutuntien suorittaminen on ikään kuin kansalaisvelvollisuus, jos ei muuten niin taloudellisista syistä. Siitä huolimatta työ ja opiskelu nähdään nykyisin yhä useammin muusta elämästä irrallisina ilmiöinä. Työ ei enää määritä meitä yksilöinä yhtä paljon kuin aikaisemmin. Työnteko on ikään kuin sellaista aikaa, jona palkan maksaja voi ohjailla meitä kuin eläviä kuolleita.

Työnteon ja nukkumisen jälkeen ylitse jäävä aika, eli vapaa-aika, on mitä hyvinkin moderni keksintö, myös sen riittämättömyys. Nykyisin ajatellaan, että viikoittaisen siivoamisen, parisuhteen, lastenhoidon, kaupassa käynnin ja ruuanlaitonkin jälkeen aikaa pitäisi vielä olla jonkin verran jäljellä. Ehkäpä useimmilla kyse on muutamasta tunnista päivässä. Työttömillä sitä on tietysti periaatteessa enemmän, samoin vähän nukkuvilla. Ennen vapaa-aikaa ei tainnut olla juuri ollenkaan, mutta ei sitä osattu kaivatakaan. Vaikka meille on varattu itsensä toteuttamiseen erityistä vapaa-aikaa, ei se aina riitä kaikkeen siihen mitä haluaisimme tehdä. Huomaamme toivomamme että vuorokaudessa olisi enemmän tunteja, että osaisimme nukkua vähemmän ja tehokkaammin.

Ongelma taitaa liittyä vapaa-ajan käsitteeseen, ei niinkään itse aikaan, kuten Antifon jo aikoinaan uumoili. Vapaa-ajan kohdalla kyse on elämän jaottelemisesta ja lokeroimisesta, monen erilaisen asian mahdolluttamisesta päivärytmiin. Sinä ja sinä aikana pitäisi ehtiä tekemään sitä ja sitä. Televisiota pitäisi katsella, myös urheilla ja käydä ulkoilla. Pitää ehtiä toteuttamaan itseään. Elämään täysillä.

Aika loppuu kesken. Vapaa-aika aiheuttaa unelmineen ja haaveineen stressiä, vaikka sen on alun alkaen ilmeisesti ollut tarkoitus rentouttaa. Onko meillä liikaa erilaisia rooleja ja toimintamalleja käytössämme, liikaa toiveita oman elämämme suhteen. Kaikkea ei ehdi tehdä, miksi edes yrittää. Tämäkin artikkeli myöhästyi näissä ristipaineissa.

Jääkö kaiken tämän ajan ylivallan jälkeen aikaa unelmiin? Riittääkö 15 minuuttia päivässä?

Ei maanantaiks resurssit riittäneet,
mut ois kai pitänyt
olla riittävästi anarkiahenkeä
aikarajojen ylitykseen.
Eli siis
ei oo mitään nyt...
Vastustin lehteä

-Kalle Päätaalo

viimeiset 4 lausetta

kengät siniset,
kävelykadulta hankitut,
oranssia sinisellä.
Laatua alennuskorista

nimim. Mikael Saarinen